

ქვეყნის

1991
შაბათი
20
აპრილი
№ 47 1104401
ზანი 6 კაპ.

გუგუნილის საზოგადოებრივი-პოლიტიკური გაზეთი

გაზეთი გამოდის 1990 წლის 1 მატილიდან

საქართველოს საზოგადოებრივი-პოლიტიკური გაზეთი

15 აპრილს გაიმართა საქართველოს რესპუბლიკის პირველი მოწვევის უზენაესი საბჭოს პირველი სესიის მორიგი სხდომა, რომელიც გახსნა უზენაესი საბჭოს თავმჯდომარის პირველმა მოადგილემ აკაკი ასათიანმა.

სხდომას ესწრებოდნენ საქართველოს რესპუბლიკის პრეზიდენტი ზვიად გამსახურდია, აგრეთვე სამინისტროთა და დეპარტამენტთა ხელმძღვანელები, რესპუბლიკის ქალაქებისა და რაიონების პრეზენტები, სამანდატო კომისიის და დეპუტატის ეთიკის კომისიის თავმჯდომარის ბიძინა დანაძის წარდგინებით უზენაესმა საბჭომ საქართველოს დამოუკიდებელი კომპარტიისაგან გამოკლებული დეპუტატის ნაცვლად ცნო აკაკი პარტიისაგან ახლად არჩეული დეპუტატი გერმანე ფაცაცია—საქართველოს რესპუბლიკის ეროვნული პოლიტიკური ისტორიისა და თეორიის ინსტიტუტის დირექტორის უფლებამოსილებანი.

შემდეგ სიტყვა მიეცა საქართველოს რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოს თავმჯდომარის მოადგილეს ნემო ბურჭულაძეს, იმსოდა დაკავშირებით, რომ უზენაესი საბჭოს თავმჯდომარე ბატონი ზვიად გამსახურდია არჩეულია საქართველოს რესპუბლიკის პრეზიდენტად, მან წინადადება წამოაყენა აირჩიონ უზენაესი საბჭოს ახალი თავმჯდომარე და დაასახელა საქართველოს რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოს თავმჯდომარის პირველი მოადგილის აკაკი ასათიანის კანდიდატურა.

ამ მოსტე სხვა კანდიდატურები შემოთავაზებული არ ყოფილა. დეპუტატებმა ერთხმად აირჩიეს აკაკი ასათიანი საქართველოს რესპუბლიკის უზენაესი საბჭოს თავმჯდომარედ.

თავის გამოსვლაში ბატონმა აკაკი ასათიანმა მადლობა გადაუხადა უზენაესი საბჭოს წევრებისათვის, ხაზგასმით აღნიშნა, რომ კვლავაც ერთგულად ემსახურება საქართველოს თავისუფლებისა და დამოუკიდებლობის მთავალ იდელებს.

სესიამ განიხილა კანონი საქართველოს რესპუბლიკის პრეზიდენტის არჩევნების შესახებ, რომელიც პირველი წაკითხვით მიიღეს მის წინა სხდომაზე, მასში შეტანილი ცვლილებანი და დამატებანი დეპუტატებს გააცნო უზენაესი საბჭოს კანონმდებლობისა და კანონიერების დაცვის მუდმივი კომისიის მდივანმა გიორგი გულბანმა, რის შემდეგაც

ეს კანონი მიიღეს. სესიის დღის წესრიგის შემდეგი საკითხი იყო პრეფექტურის შესახებ საქართველოს რესპუბლიკის კანონის პროექტი. იგი უზენაეს საბჭოს წარუდგინა საქართველოს რესპუბლიკის იუსტიციის მინისტრის პირველმა მოადგილემ ტარიელ კულულაშვილმა, კანონპროექტის გამო კამათში მონაწილეობდნენ დეპუტატები ლოვარდ ტუხაშვილი, ალექსანდრე ახვლედიანი, ქალაქ თბილისის პრეფექტი ირაკლი ანდრიძე, დეპუტატები ბიმურჯა აფრასიძე, იოსებ ბარათაშვილი, მიაა მაჭავარიანი, გივი ლობუანიძე, თეიმურაზ ქორიძე, მერაბ კვიციანი, ლევან ალექსიძე, რუსლან ღონდაძე, საქართველოს რესპუბლიკის იუსტიციის მინისტრი ჯონი ხეცურიანი, თერჯოლის რაიონის პრეფექტი არჩილ მაკარიძე, მესტიის რაიონის პრეფექტი ციალა გულდანი და სხვები.

საქართველოს რესპუბლიკის მთავრობის თავმჯდომარის თენგიზ სიგუას წინადადებით, კანონი პრეფექტურის შესახებ მიიღეს პირველი წაკითხვით. განცხადება, რომელმაც დაადა შეაფოთა კანონმდებლები, სესიამ გააკეთა დეპუტატმა ამირან კალაძემ. მან თქვა, რომ გუშინ საქართველოს მიმართ კრემლის პოლიტიკის წინააღმდეგ პროტესტის ნიშნად შემოიღობა გამოაცხადა საქართველოს თეატრალური ინსტიტუტის სტუდენტმა, ორი შვილის მამამ თენგიზ მესხმა, რომელმაც საკუთარი ხელით გაიკრა პირის მის მოთხოვნებს შორის არის ჭარის გამოყვანა სამხატვრო-დან და საქართველოს მთელი ტერიტორიიდან, ქართველი ხალხის მიმართ გენოციდის შეწყვეტა, სუვერენული საქართველოს საშინაო საქმეებში ჩაურევლობა. თენგიზ მესხი, მასთან ერთად კი რამდენიმე მისი თანამოაზრე, ახლა აპირებენ მოსკოვს გამგზავრებას, რათა იქ განაგრძონ საპროტესტო აქცია. ამის შემდეგ უზენაესმა საბჭომ განაგრძო სესიის დღის წესრიგში შეტანილი საკითხების განხილვა, რომელთა გამო გამოვიდა საქართველოს რესპუბლიკის მთავრობის თავმჯდომარე ბატონი თენგიზ სიგუა.

აგრეთა გაზიარების შემდეგ მიიღეს გადაწყვეტილებანი ქალაქ თბილისის ოქტომბრის რაიონის ჩუღურეთის რაიონად გადარქმევის შესახებ, აფხაზეთის ასსრ უზენაესი საბჭოს მიერ ქალაქ გაგრისადმი ადმინისტრაციულად დაქვემდებარებული ბზიფის სასოფლო საბჭოს სადაბო საბჭოდ გარდა-

ქმნის დამტკიცების შესახებ, თეთრი წყაროს რაიონის შებენილ სასოფლო საბჭოს სოფელ პოლიანას სოფელ ჯვრისხევად გადარქმევის შესახებ.

უზენაესმა საბჭომ დამტკიცა საქართველოს რესპუბლიკის პრეზიდენტის ბრძანებულება საქართველოს რესპუბლიკის მთავრობის თავმჯდომარის პირველ მოადგილედ მურმან მელიტონის ძე ომანიძის დანიშვნის შესახებ, დამტკიცებულია აგრეთვე ბრძანებულება საქართველოს რესპუბლიკის მთავრობის თავმჯდომარის მოადგილედ ოთარ ვლადიმერის ძე ქვილიაის დანიშვნისა და საქართველოს რესპუბლიკის მთავრობის თავმჯდომარის პირველი მოადგილის თანამდებობიდან მისი განთავისუფლების შესახებ.

მიღებულია კანონები საქართველოს რესპუბლიკის ელექტრო-ენერგეტიკის სამინისტროს შექმნის შესახებ, დადგენილება საქართველოს რესპუბლიკის მატერიალურ-ტექნიკური მომარაგებისა და სახელმწიფო რეზერვების სამინისტროს საქართველოს რესპუბლიკის მატერიალური რესურსების სამინისტროდ გარდაქმნის შესახებ.

უზენაესი საბჭოს თავდაცვისა და ეროვნული უშიშროების მუდმივი კომისიის ქვეკომისიის თავმჯდომარის ალექო ვარძილაშვილის წარდგინებით შეტანილია ცვლილებაწარდგინების დებულებაში შინაგან ქარებში—საქართველოს რესპუბლიკის ეროვნულ გვარდიაში სამხედრო სამსახურის გავლის წესის შესახებ.

დეპუტატთა წინადადებით სხდომის დღის წესრიგში შეიტანეს პუნქტი „სხვადასხვა“. განცხადებებით და წინადადებით რესპუბლიკის საზოგადოებრივი-პოლიტიკური და სოციალურ-ეკონომიკური ცხოვრების აქტუალურ საკითხებზე გამოვიდნენ დეპუტატები თამაზ ჭანელიძე, ლევან ალექსიძე, აპოლონ სილაგაძე, საქართველოს რესპუბლიკის მთავრობის თავმჯდომარე თენგიზ სიგუა, დეპუტატები ალიკო მელაძე, ალექსანდრე ქობულაშვილი, კუკუტო ჩაფიჩაძე, დავით ბერძენიშვილი, ბიმურჯა აფრასიძე, რომან გოცირიძე, რობერტ პეტრიაშვილი და სხვები.

სესიის მონაწილეებმა წუთიერი დუმილით პატივი მიაგეს ზუსტად ორი წლის წინათ აქარაში სტიქიური უბედურების დროს დაღუპულთა ხსოვნას.

ამით სესიის მორიგმა სხდომამ მუშაობა დაამთავრა. საქინფორმის საპარლამენტო კომისიონლებანი.

საქართველო
საზოგადოებრივი-პოლიტიკური

უძიძის განსაცდელი დაუდგა ჩვენს რესპუბლიკას. გორბაჩოვის უპირველეს საზრუნავს წარმოადგენს იმპერიის შენარჩუნება. იგი ცდილობს დათრგუნოს დამოუკიდებლობისათვის მებრძოლი ქართველი ხალხის ეროვნულ-პოლიტიკური მოძრაობა. ამ მიზნისთვის „ბატონი პრეზიდენტი“ ეყრდნობა სამხედრო ძალას, შურისძიებისა და ცენტრის ძალაუფლების განმტკიცების მიზნით ყოფილ სახმრეთ ოსეთში შეყვანილია საბჭოთა არმიის ნაწილები. ქართველებმა საკუთარ სხეულზე არაერთხელ გამოცადეთ ამ არმიის „კეთილშობილური“ მისია.

პოლიტიკურ ბლოკ „მრგვალი მაგიდა—თავისუფალი საქართველო“ ინიციატივით როგორც მთელ რესპუბლიკაში, ასევე ზუგდიდში შეიქმნა საგაფრცოვო

ძალისმიერ პოლიტიკას—მწვავე კრიტიკა!

კომიტეტი ტრადიციონალისტთა კავშირის ზუგდიდის ორგანიზაციის ხელმძღვანელის გოგი ტყეშელავას თავმჯდომარეობით. საგაფრცოვო კომიტეტის შემადგენლობაში არიან მერაბ კოსტავას საზოგადოებრივი—გია ჭითანავა, ოთარ ნაჭყებია, ჯუმბერ კუპავა, ბორის ბულია, ზაურ გირგვინაძე, წმინდა ილია მართლის საზოგადოებრივი—ალბინა გაგნიძე, ედემ კეკელიძე, ქართველ ტრადიციონალისტთა კავშირიდან—დემურ საჭაია, ნოდარ ჭიჭიანი, დათო ფანჯანი, ბარუკი კირთაძე, ელიასო ჩახაია, ცაცა შელია. პედინის კავშირიდან—ალიკო თოდუა, ბუჭა სანაია, ზურაბ სორდია. გაფრცოვის მიზანია საქართვე-

ოს ფაქტობრივი დამოუკიდებლობის აღდგენა, იმპერიული სტრუქტურებისაგან და ცენტრის დეპარტამენტების მისი განთავისუფლება.

როგორც ვიუწყებოდით, აქციას მხარი დაუჭირეს ქალაქის მანქანათმშენებელმა ქარხანამ, ქალაქის კომბინატმა, ფაფურას ქარხანამ. სატვირთო ავტოსადგურში შეწყვეტილია საკავშირო ტვირთშიდგა. ჩაის კომბინატ „ოდიში“, საკონსერვო ქარხანაში, ჩაის ფაბრიკებში და რესპუბლიკური დაქვემდებარების სხვა საწარმოებიდან შეწყვეტილია საკავშირო ბაზრისთვის მზა პროდუქტის მიწოდება.

საბაზიცივო კომიტეტი

მწვანეების მიმართვა ზუგდიდის საზოგადოებრივობას

22 აპრილი დღემიწის დღეა, მსოფლიო ქვეყნები ფართოდ აღნიშნავენ ამ დღესასწაულს. ქალაქ ზუგდიდში ისევე, როგორც მთელ საქართველოში 21 აპრილიდან 28 აპრილამდე ჩატარდება დღემიწის დღისადმი მიძღვნილი კვირეული. ზუგდიდელი მწვანეები ამ დღეებში განვახლებთ ეროვნული თანხმობის პარკის გაშენებას და მოგიწოდებთ ყველას აქტიური მონაწილეობა მიიღოთ ამ კეთილშობილურ საქმეში.

27 აპრილს ამ დღეების აღსანიშნავად ქალაქ ფოთში ჩატარდება ზეიმი, რომელშიც მონაწილეობას მიიღებენ მოწვეული სტუმრები იტალიიდან, თურქეთიდან, რუმინეთიდან, რუსეთიდან და უცხოეთის სხვა ქვეყნებიდან.

ვისაც სურვილი აქვს, ექნება შესაძლებლობა მონაწილეობა მიიღოს ამ დღესასწაულში და ზუგდიდელი მწვანეებთან ერთად გაემგზავროს ქალაქ ფოთში. (ვიკრიბებით თავისუფლების მოედანზე დილის 9 საათიდან 10 საათამდე).

ზუგდიდელი მწვანეები.

ფიქრები საღმრთო საზრუნავზე

საოთხს არ გაიხედავ, ყოველ ფეხის ნაბიჯზე თვალში გეცემა უღონობის, სიწველის, გაჭირვების სურათი. ჩვენი ყოფის მოუცილებელ ატრიბუტად იქცა მოღუპული კაცის სიღუფე, რომლის სახეზე ათასში ერთხელ თუ გაერთება იმედის მქრქალი სხივი.

იშვიათად შემხვედრია თანამოემართლები, რომელიც არ ოცნებობდეს მშობლიური ქალაქის ფეხთმეფადი სახის აღდგენაზე, ძირძველი კოლორიტის აღორძინებაზე. ამ ნოსტალიამ სხვაზე მეტად უნდა შეუჩინოს გული ჩვენს არქიტექტორებს. ქალაქი ფაქტიურად უსახურა შენობების გროვას დაემსგავსა. გაშვებულის თვალს მოსწყურებია თუნდაც მცირეოდენი მოხდენილი ფორმის მხატვრული შტრიხის გადგენა რომელიმე მათგანის ფასადზე და გვირდითა კედელზე. ისეთი შთაბეჭდილება რჩება, თითქმის ზოგიერთი ფორმული ერთობარტიული დიქტატის საცეცხვს ჩვენი არქიტექტორებისა და მხატვრების, შექრულია მისი ზეგურთა ნიჭი და ნება ერთ და სამუდამოდ მოუბრუნია და სივრცის მოწყობის უნარიანი მათგანის ადგილას ქაოხი დაუშვებელი რაიმე რომ თავდება, სვეტთა შეკონტრაქტა, იხე ნაგებია, სიწველის გეგონება... უცნაურია, რამ აშოკავდებოდა ამ უფერული სახლების ტექნიკისა და გალაკტიონის, ეს მეტი ზოგად? ალბათ წლით სულში დაგუბებულმა სურვილმა—ბოლოა და ბოლოს მოგვანდოს განახლების ძალეში ქარი და გალაკტიონისეული სიწველის თუნდაც ბაწია ნამცვრები მათზე მიპარება. მოსაძვარის ჩვენი გულგრაძობით იაგარ-ქმნილ კედლებსა, თუ დაგვარდანებზე.

ყველას მოგვხსენება: მაღლიერ კაცის გულმთვების სულ მცირეოდენი სილამაზის ხილვაც მალამოა. ალბათ ფაქტორებისარ, მეტისხელო, საყოფაცხოვრებო მომსახურების სამმართველოს წინ გამავალ ქუჩაზე ძლივს გამოაწათა ორმა სახლმა, რომლის ფასა-

სკუსია ქირდება იმას, რომ თავი და თავი ამ ანომალიისა ყოველივე ჩვენგანის ბედოვლაობა. შიშა საწუხაროდ, ჩვენმა საოცრად ფხიზელმა და პრაგმატულმა ხანამ აღამიანის შეგნებაში მოაჩვენა ის საწყისი, რომელიც ნაპერწკალივით ყოველთვის უნდა ღვიოდეს. ეს გახლავთ ეკოლოგიური თვითკონტროლის გრძნობა.

არის ფაქტიურად უგუნურთა განუთხველი თარეშით იაგარქმნილი, დასახიჩრებელი და გაოხრებული ტერიტორია, თუ გულში მის პატრონობას ამოვიტოვებ, სულ მოკლე ხანში ვაქცივთ აქაურობას ზუგდიდის მონმარტრად, გავისხნოთ ღიდი გოეთეს შეგონება: „რომ წარმატებით უდიდესი საქმე გათავდეს“, უნდა ათას

ვიწყებთ, რომ იმ ერთერთი უმწვეველი სოციალური პრობლემა. სხვაზე სხვა დროს ითქმება, მაგრამ ახლა ამაზე აქცენტის ერთხელ კიდევ გადატანით არ, გეგონა რაიმე დაშავდეს. ათეულობით ქუჩა კაპიტალური შეკეთების, თუ ასფალტის საფარის მოლოდინშია. შესაძლებლობებისა და სურვილს შორის კი მთელი უფსკრულია. მაგრამ იმედის მოცემი ისაა, რომ ქალაქის კომუნალური მეთურნობის ახალი ხელმძღვანელობა, ხალისით ეძიებს არსებული რესურსების მაქსიმალურად აქუმულირების და სამუშაოების წარმართვის არახტანა, დარტულ მეთოდებს. ივეთება ახლებური მიდგომები. უკვე დაიწყო შავი საფარის დაგება რამდენიმე ადგილას, მათ შორის გორკის ქუჩაზეც. ნიშანდობლივად გვეხსნება ის მომენტი, რომ აღნიშნულ ქუჩაზე მოსახლე ყოველი მოქალაქის მიერ ასე მწვევედ ნაგებობა, წლითთ გადაუწყვეტელ პრობლემას საგონობია ვიდ მოკვიდნენ. იმედია, ხვალ და ზეგ ამდგავარი ყურადღების ადრესატები იქნება სხვა უბნებიც, ცხადია, ენერგიული და მოქნილი პოლიტიკით თანდათან ნიადაგი გამოეცლება მეშვიდრეობით მიღებულ შრავალ მანქანა თუ სიმთელიც.

ახლა მთავარია თავი არავინ დაიწვიოს დაქირებული მოვალეობის პირნათლად შესრულებისათვის, მოწვევებული პრობლემა მების დაქვევისათვის, თვითწვლინდელი საქართველოს ხატს უნდა იქცეს ყოველი ჩვენგანი, სათვის უსაზღვრო ენერჯისა და სურვილების აღმძვრელ სტიქიონადა.

ამ სიყვარულმა უნდა ააღორძინოს ჩვენი მრავლისმომსწრე ზეგაღიძ.

ზურაბ ცხენიანი.

ახლადწამოჩიტული იმედები

ანუ

ვის, როგორ ვპურნალობს ქალაქის ფულულას?

ღვრ ნათავ ხელს ძველებური აივისისა და შუშახანდისთვის და მანახათებელი კოლორიტი აღუბეჭდავს. ამ შეიგრძნობ ფერითა შეხამებას, ხანის სისრულეს, მოძრაობის სიცხადეს. სხვისი არ ვიცი, და თავად ჩვენ ამ უბანზე გავისხას ნაღვლით შეწვებული სიხარული გვიწვევა ხოლმე. ამ განცდას გვიძაფრებს იმის შეგნება, რომ მალე ჩვენი ქალაქის სხვა ათეულობით რაყურდობულ, მიუსაფარ მიკროუბანს ჩვენი არქიტექტორების მხატვრული მწერა სულს რაუდგამს, ახალ სიცოცხლეს შთაბერავს. ავტორიტატული რეჟისის წევრებისგან თავდადხსნილმა ნიჭიერებამ ბოლოს და ბოლოს სულ სხვა აღნაგობა და ხანიათ უნდა დაუბრუნოს ქალაქს.

ჩვენი ყოველდღიური ყოფაში ნაცრისფერის მოძალება უამრავ პრობლემას უქავშირდება. მაგრამ სხვაზე მეტად თვალში გეჩხიბება და სულს გიმღვრებს ქაქს ანტისანიტარული კერების სიმრავლე, საიდან იღებს სათავის ყოველივე ეს განა დიდი და-

ნურავის ნუ მოგჩვენება შედგებულ დაუსრულებელი ვარიაციები ამ თემაზე, ყოველი სტელიზებული სიხილურეში ჩაფლული ადგილი ჩვენს ქალაქში განგავის წარების დასარისს ობიექტად უნდა მივიჩნიოთ.

უკვე მერამდენე წელია არ ცხრება ვნებათა დღევა მდინარე ჩხოუშის ხანაპიროზე არსებული ანტისანიტარიის აღკვეთის თაობაზე. ეპიზოდურ კამპანიებს სასურველი შედეგი არ მოაქვს. დასაბეგებია დონისძიებათა შრადღსახა სისტემა, რომლის ფარგლებში ქალაქის კომუნალური მეთურნობის განყოფილების საკოორდინაციო ფუნქციის ორგანულად შეენივებება ფართო მოსახლეობის თაონობა. უნდა ვიწყოთ; ერთიანი ძალისხმევით უმოკლეს დროში აქედან კულს ამოიძუებს ანტი-სანიტარია და მალე ვიხილავთ ნანატრ სანაპიროს—მწვანე ნარგავებით, მოხდენილი გავონებით, ნოწის ღამბიონებით დაშვენებულს.

მეტი ყურადღების ღიხისა ჩვენგან მაცხოვრის გორს. ეს

ხელს ერთიანი სული მართავდეს. გვერა და გეწამს; ეს შენართება, ეს ერთიანი სული ქალაქის ახალ ხელმძღვანელობას არ აქვია. ჩვენს თვალწინ დღითიდღე უფრო სოლიდური ხდება პრეფექტის ფონდიც. ეს კი საწინდარია იმისა, რომ ხვალ და ზეგ მხრებში გაიშალოს ჩვენი კოწია ზუგდიდი, ფერი და ხორცი გაილაღოს, მომავლის საქართველოს ერთერთ საინფლო ბურჯად შეუდგეს.

კიდევ ამ ერთ მცირე პასაჟს შეგთავაზებთ ჩიოხხველს. თვითმიწურით ქირღვაგანქიების კოლოდ ნურავინ ჩაგვითვის იმას, თუ საწყობარს ტრივიალური ფრაზით დავიწყებთ: ბოლოს და ბოლოს როდისდა ეშველება ამ ჩვენს ვაწამებულ, იაგარქმნილ გრებს? ამ კონტექსტში მავანმა შენაწილა ირონით შეწვებული კონტრშექტობევა შემოგვავებოს: შე დალოცვილო, ნეტა თუ მოგეძეგება რომელიმე ისეთი საკითხი, რომლის თავმოუბმელობით გულღვიძლი არ გვეწოდეს და რაღა ქურებისა იწყებო? იმიტომ

ინტერვიუ

გზნა ბალანდინი დიდი ხანი არ არის, რაც ქალაქ ზუგდიდისა და ზუგდიდის რაიონის კულტურის განყოფილებას რაუდგა სათავეში. შეითხველს უთუოდ დაინტერესებს ინტერვიუ, რომელიც მას ჩამოართვა ჩვენი გაზეთის კორესპონდენტმა.

—ქალბატონო მკია, თქვენ ჩვენს ქალაქში ყველა გიცნობთ, როგორც ეროვნული მოძრაობის ერთ-ერთ აქტიურ მოწაწილეს, მიმდინარე წლის 9 აპრილს აღსარულდა ქართველი ხალხის ოცნება—საქართველოს დამოუკიდებლობის აღდგენა. გოლოცავთ ერის ამ უდიდეს გამარჯვებას.

გმაღლობთ. მე დავაკონკრეტებდი, როგორც 2 წლის წინათ, 9 აპრილს მოხდა საღატას ძილით მძანარე ერთ გამოღვიობება, ასევე წლეგანდელი 9 აპრილი—საქართველოს დამოუკიდებლობის აღდგენის დღე, ქართველი ერის სულიერი გამარჯვების დასაწყისია. ამ დღეს ყველა უზომოდ გახარებული იყო, შეიძლება ჩემი დიდი სურვილის გამო მომეჩვენა, ასე, არ ვიცი, მაგონ, იმ დღეს ყველას ერთმანეთი გვიყვარდა, ირავლი, წერეთელს, მთავრობის სხლას წინ, მიტინგზე, ტაშით შეეგება ხალხი. ჩვენი ერთიანობის, მთლიანობის დაუოკებელი სურვილი და მისდამი სწრაფვა რომ პლატონისა არ იყოს, სხვაგან არის რა, თუ არა სიყვარული, რომელიც თავისთავად ყველაზე დიდი დამოუკიდებლობისა და თავისუფლების აქტივა-

—ერის სულის ნაწილის—კულტურის სფეროს მსახურებს, დღეს უდიდესი მისია აკისრიათ. თქვენ,

როგორც ხელმძღვანელს, ალბათ, მრავალი პრობლემა გხვდებათ გზადგაზა, რასაკვირვებია, სიახლეც ბევრია...

—სწორი ბრძანებაა. ახლს არაფერს ვიტყვი, ერის კულტურა განსაზღვრავს მისი ცხოვრების შანაარსს. თვითონ კულტურის არის გაგებამ, მიმართებამ ამ ხფერისადმი, საბჭოთა პერიოდში ნამდვილად დაქარბა თავისი ტეშვარიტი, ქრისტიანული მნიშვნელობა. იმისათვის, რომ ერი დამორჩილო, საქმარისია მის კულტურას დაუქარბო ინდივიდუალიზმი, თუმცა ეს რუსეთის იმპერიამ ვერ შეძლო, (რატომ? ამაზე ალბათ არც ღიბა სიუბარბი), მაგრამ კულტურის კონკრეტულ დარგებში, რომლის განვითარებაც აუცილებელი იყო ჩვენი ერის პროგრესისთვის, ნამდვილად სა-

ბჭოური დადი დასავა. საბუბე-უროდ თუ საბედნიეროდ, ჩვენს თაობას მოუწევს ძველი შედომებისა თუ შეცოდებების მონანებაც და გამოსწორებაც, ეს კი კოლოსალური ენერჯიას და დიპლომატიას მოითხოვს, საბჭოური ლოზუნგის „ხელოვნება ეკუთვნის ხალხს“ გადავიწყებავს.

ვფიქრობ, სიტუაცია ქალიან გალე შეიცვლება

გფიქრობ, საკმაო დრო დასჭირდება. ხელოვნურად გაბერილი შტატების უკან ქართველი ხალხი დგას, ოჯახის მამები და დედები, რომელთაც თავის დროზე საკუთარი იდგილი დაუქარბეს. დღეს კი, ჩვენი მანეთის დეგაღვაციის პერიოდში, მათი სამსახურიდან დათხოვს პროცესი ძალიან მტკივნეულია, მიგრამ რაც გარდაუვალია, აუცილებლად უნდა მოხდეს. ეს არის ალბათ ყველაზე დიდი პრობლემა.

რაც შეეხება სიახლეებს—წინასწარ არ მიყვარს იმაზე საუბარი, რაც ხვალ უნდა გავაყეთო, ვერ ნახებარა თვეც არ არის რაც სამსახურს შეგვღვიქო, როცა კონკრეტულ საქმეს გავაყეთებ ვახეტის აუცილებლად მიგაწვდა ინფორმაცია, ისედაც ხომ ჩვენს

პატარა ქალაქში არაფერია იმალება. —ცივილიზებულ ქვეყნებში ყველაზე ოცნება მაღალი პროცესიონალიზმი, როგორია თქვენი დამოკიდებულება საბიბლიოთეკო საქმისა და ბიბლიოგრაფიისადმი, ეს ხომ თქვენი პროცესია? —კომუნიტების დამარცხება ყვე

ლოფისმცოდნეოჯამ დაიქარა. საბიბლიოთეკო საქმისა და ბიბლიოგრაფიის ისტორიაც საქართველოში საუკუნეებს ითვლის, მაგრამ დღეს ამ დარგისადმი დამოკიდებულება ძალიან არასასურველია, ვფიქრობ, სიტუაცია ძალიან მალე პარადოქსალურად შეიცვლება. ვოცნებობ იმ დღეზე, როცა ჩვენი ქალაქში იქნება სამეგრელოს საჯარო ბიბლიოთეკა, ტიპიურა შენობით, მაღალბროფესიონალი ბიბლიოთეკარებით, თანამედროვე საცნობარო აბარტურით და ვიმსახურებ ბიბლიოგრაფიის განყოფილებაში ვფიქრობ ყველაზე მეტ სიკეთეს ამ ვიპოვი...

—ყველაზე დიდი ცვლილება მაინც რა იქნება თქვენს კონკრეტულ საქმიანობაში?

—როცა ძველი დოკუმენტები დავთვლიერე, იქნებ ბევრმა არც დაიჭეროს, მაგრამ ფაქტია ვიპოვე ასეთი დოკუმენტები, სია მორწმუნეებისა, მათი დემოგრაფიული მონაცემებით, თანდაერთული ქაღალდებით, სადაქალაქია იმაზე თუ როგორ უნდა ემოქმედათ მათ მადამოსაბირებლად“. ყველაზე ვიცი, რომ ქრისტეს წინააღმდეგ ბრძოლა იყო კომუნისტების იდეოლოგია, რომელიც იძულებულს ხდიდა კულტურის სფეროს მსახურებსაც იგივე ეკეთებინათ. ქართულმა კულტურამ ქრისტეს სიწმინდითა და სიბრძნით გაიბრწყინა კაცობრიობის ისტორიაში. ჩემი ყველაზე საქმეც ქრისტეს რწმენით უნდა დაიწყოს და დამთავრდეს, თუმცა ვიცი, როგორც ერთხელ გითხარათ, რომ ძველ ცოდვებს, რომელიც ჩვენს სფეროშია დაბრკოლო, უმტკივნეულად ვერ აღმოგვხვრით, მაგრამ თუ კი ერთმანეთს ვერ გავხვებით, ერთმანეთი შევიძულეთ, მაშინ თავისუფალი იქნება თუ დამონებული ჩვენი საქმიანობა, ამას აზრა აღარ ექნება. მე მაინც მწამს, რომ სიყვარული გამოარჩევს და ჩვენი ერის კულტურის ნებისმიერი დარგი თავის კუთვნილ ადგილს დაიკვირებს.

ესაუბრა ნინო ზაპარანიძე

